

Jézusnak ez az ígérete gyakran feledésbe merül: élő vízforrások fakadnak fel a benne hívők szívéből. Ahhoz, hogy egy forrás felszínre törjön, először jó sokáig vizet kell gyűjtenie a Föld mélyében. Aztán pedig hol csendesen, hol kirobbanóan, de mindenképpen ellentmondást nem tűrően kibukkan a mélyből, és megkezdí útját az óceán felé.

Úgy tűnik, hogy nagyjából kétfajta Istenre találást figyelhetünk meg napjainkban.

Vannak, akik beleszületnek valamilyen hagyományos vallási közegbe, élük az életüket, olvassák a Bibliát, tanulnak Istenről, próbálják a mindennapjaikat Isten törvényei szerint élni. Beszélnek is róla, de talán csak kötelességből, és valahogy hiányzik az íz a mondanivalójukból. Aztán egyszer csak találkoznak az élő Istennel, megtapasztalják falakat bontó szeretetét, s attól kezdve úgy tudnak tanúságot tenni a hitükről, hogy annak valóban fogantja van.

Vannak, akik szinte semmilyen tudással nem rendelkeznek Isten világáról, de egy egyéni megvilágosodás pillanatában vagy egy közösségi dicsőítésen előnti őket a felismerés, hogy Isten létezik, szereti őket, betölti erővel és örömmel. Beszélnek is rögtön arról, hogy Isten csodálatos, és néha kicsit erőszakosan próbálnak rávenni mindenkit, hogy csatlakozzon ehhez az életúthoz. Eleinte néha zavarosan beszélnek a tanításról, inkább az érzelmi megérintettség dominál, de ahol igazán komoly az Isten-követés szándéka, ott előbb-utóbb tisztul a látás, az ismeretek és a tapasztalatok összhangba kerülnek. Csakúgy, mint amikor kutatásunk: előbb zavaros, sáros minden, aztán amikor elhordjuk a törmeléket, a felesleges gyökereket, leveleket, megcsillan a tiszta víz a kút alján.

Vajon melyik út a jobb, az egyszerűbb, a hatásosabb? Nem tudni, s ez többnyire nem is a mi választásunk. Ami viszont mindkettőre igaz, hogy fejlődni lehet az úton! Több Isten-ismeret, több Isten-tapasztalat! S aztán – reményeink szerint – életpéldánkat látva, szavainkat hallgatva, közösségeink szolgálatát láva, az Úr napról napra növeli az üdvösségre rendelték számát (ApCsel 2,47 nyomán).

A tömeg vitatkozik Jézus kilétéről. Az egyszerű emberek szíve azt mondja: Ő az, akit vártunk! Az okosak, a farizeusok nem hisznek, s gúnyolják a népet, hiszen mindent ők tudnak jól. (Értelmiségi gőg?) A hatalmasok magabiztos hangja sokszor elnyomja a lelkiismeret halk ösztönzéseit. Légy résen! Nikodémus oldja a kialakult feszültséget, ügyes elterelő kérdéssel. Bárcsak mi is megtalálnánk mindig azokat a szavakat, amelyek kiváltazzák a súrlódásokat!

Pécs, Gyurgyóka közösség